

τῆς πωλήσεως τοῦ ἐλαίου. "Ολα αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα ἐμάλαξαν ὀλίγον τὴν καρδίαν τῆς κυρὰ-Καλλιόπης ἥτις ἤρχιζε νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἐν ὑπομονητικὸν τετράποδον εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ πάλιν ἀμφέβαλλε καὶ εἶπεν, ὅτι τότε ὁριστικῶς θὰ πεισθῇ ὅταν τὴν πληροφορήσῃ καὶ ὁ κύρ Ἀγγεῖλος περὶ τῆς φιλοξενίας.

"Αν κατηνύσθῃ ὁ θυμὸς τῆς κυρὰ-Καλλιόπης δὲν ἐθεώρησεν ὅμως περιττὸν ὁ κύρ Δομένικος ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν:

Κύριε Διευθυντά,

"Ἀγὼ νὰ δημοσιεύετ' Ἀστυνομικὰ Δελτία μὲ ὄνματα, ποῦ σὲ κατένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν γίνετ' αὐτό, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ κύρ Κληροδίκης μας, καλλίτερα θὰ ἐκάνετε ἢ πιάνετε τοὺς λωποδύτας καὶ τοὺς ἄλλους ἐγκληματίας, ποῦ γέμισαν τὴν Ἀθήνα.

"Ἄργος 4 Φεβρουαρίου 1889.

"Ολως πρόθυμος
Δομένικος

..

Δὲν γνωρίζομεν τί ἀπάντησεν ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι ἡ εὐγλωττοτέρα ἀπάντησις εἶνε ἡ διόρθωσις τοῦ ἀτόπου τούτου καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δελτίου ἀπὸ τὰς ὀνομαστικὰς ἀπολύτους.

Τσοπανάιος

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ Φανού :

"Ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς στενὰς σχέσεις μὲ διάφορα ἐμπορικὰ ἐπιμελητήρια τῆς εὐρώπης ἐπειδὴ δὲ ἡ Σταφίς εἶνε τὸ μόνον προϊόν τῆς Ἑλλάδος ἐνηργήσαμεν τοιοῦτοτρόπως τὰς ἀνταποκρίσεις μας, ὥστε νὰ γνωρίζωμεν ἐν ὅλῃ τῇ λεπτομερείᾳ ποῖα τύχη περιμένει τοὺς σταφιδοπαραγωγεῖς.

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ :

"Ὁ κ. Δ. Χαρατζῆς συντάκτης τοῦ «Φανού», τὴν προσεχῇ Κυριακὴν μῆτε θέλει κάμει μῆτε θέλει δεχθεῖ ἐπισκέψεις.

*

Ἐκ τῆς Θεσσαλιώτιδος :

"Οὐκ' ἐξ με καθεύδειν, τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον,

ἔλεγέ τις τῶν στρατηγῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὁ μεγαλειόβηλος Θεμιστοκλῆς, ἐρωτώμενος περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν κατὰ τὰς νύκτας περιεφέρετο ἄπνους. Ἀλλὰ μὴ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ καὶ παρ' ἡμῶν τις κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐρωτώμενος περὶ τῆς συνεχῆς καὶ κατ' ἐπανάλυσιν ἀναγραφῆς καὶ ἀνακινήσεως τοῦ ἀτελευτήτου καταστάντος τούτου ζητήματος, τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως, μὴ δὲν δύναται τις λέγομεν νὰ εἴπῃ, ἀνακινῶν τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅτι, δὲν μὲ ἀφίρη νὰ ἡσυχάσω ἢ καταπλημμυρήσασα τὴν πόλιν ἀκαθαρσία, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία ἥτις μὲ ἀναγκάζει νὰ ὁμιλῶ συνεχῶς, ἐστὶν ὅτι δὲ καὶ στιγματίζω ἐκείνους, οἵτινες δυνανταὶ νὰ ἀπαλλάξωσιν ἡμᾶς ἐκ τοῦ φοβεροῦ τούτου κακοῦ, τοῦ καταπνίξαντος τούτέστι τὴν πόλιν βορβόρου ;

*

Ἐκ τοῦ Ἀχιλῶος :

"Ἀλλὰ, τότε ἡμεῖς τί νὰ κάμωμεν ; ποῦ νὰ μεταβώμεν ; μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ προσέλθωμεν ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ φίλου μας κ. Βουλπιώτου ; — Μοῦμοῦμοῦμοῦμοῦ... ὄχι... νὰ... ἄς ἰδοῦμεν ... μπερεῖ... μὲ τὸν... Τρικούπην... γράψετε... καὶ ἂν ἡμπορέσω... καὶ σὰν πέσῃ ἐγὼ ἀντιπολιτευόμενος εἶμαι καὶ τόσον καλλίτερον ἂν θέλῃ ὁ Δεληγιάννης... καὶ ὁ Χαντσόπουλος δὲν εἶνε μὲ... καὶ ἐγὼ... καὶ θὰ συνδυασθῶ... Τί μοῦμοῦμοῦμοῦμοῦ εἶνε αὐτὰ, φίλτατε ; Δι' αὐτὸ ἐγένετο βουλευτής ; Δυστυχία σου Ἑλλάς ! ...

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ :

"Αὐτοκτονοῦσιν οἱ δυστυχεῖς ἢ ὑπὸ τοῦ ὕλισμου διὰ δηλητηρίου δολοφονοῦνται ! Ἡ Κυβέρνησις εἶναι ὁ δολοφόνος ! ἡ κοινωνία σύμπασα πάσχει ἐκ τοῦ δηλητηρίου τοῦ ὕλισμου. Ἀθλοῖ ! βλέπετε τὸν ἀδελφόν σας τὸν ὁμοπάτριον καὶ ὁμομήτριον πάσχοντα, ὑστερούμενον τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, μὴ δυνάμενον νὰ ἐργασθῇ, μὴ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, καὶ οὐ μόνον δὲν ἐλεοῖτε τοῦτον, δὲν δίδεσθαι τὰ μίσα νὰ ἐργασθῇ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀφερεῖτε ἂν ἔχη μίαν σκαπάνην καὶ μίαν σπιθαμὴν γῆς νὰ ἐργασθῇ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐμποδίζετε νὰ ἐκτείνῃ χεῖρα ὡς ἐπαίτης καὶ βάλετε αὐτῷ φέμωτρον νὰ μὴ ἐκπέμψῃ κραυγὴν ὀδύνης, φωνὴν ἱκέτιδα. «Δότε τῷ Βελισσαρίῳ ὀβολόν !...» —τὸν περιφρονεῖτε τὸν ὑβρίζετε, καὶ τελευταῖον ἀπορεῖτε λέγετε καὶ φρικιάτε πρὸ τοῦ κακοῦ τούτου τοῦ ἐπιδημικοῦ τῶν αὐτοκτονιῶν—ὀνομάζετε δειλοὺς τοὺς αὐτοκτονούντας. Βλασφημεῖτε. Δὲν εἶνε δειλοί.

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ :

"Οἱ ἐν Ἀγρινίῳ ἱατροί, οὐκ εἰσὶν ἱατροί, ἀλλ' ἄλλο τι διότι ἐκ τῆς πρωίας μέχρις ἐσπέρας χαρτοπαίζουν· ὅταν δὲ ζητηθῶσι, ἀκοῦς νὰ λέγουν «ἀμ... ἐς... ὡς» δὲν τοὺς μέλει ἂν ὁ ἀσθενὴς εἶνε βαρέως ἢ ὄχι. Ταῦτα ἐν ὀλίγοις.

Ρενεουχίτη